

Xavier Garcia
escriptor

Aquest dissabte 26 de març (18 h, al Museu de l'Ebre, pont del Mil·lenari), el pintor Fernando Ferré (nat fa 52 anys a Jesús, serraller d'ofici a Ferreries, Tortosa) inaugura l'exposició *25 anys de color (1996-2021)*, una mostra de pintures a l'oli sobre fusta realitzades durant aquest període, en què l'expressionisme cromàtic desborda la realitat de la figura i el paisatge estricte, per dotar aquests elements d'una força matèrica i de traç similar a la que, en la història de la pintura, van significar alguns pintors postimpressionistes (entre nosaltres, el genial Joaquim Mir), els expressionistes europeus (sobretot, els alemanys i nòrdics) i, passada la Segona Guerra Mundial, els nord-americans, que van conrear l'anomenada pintura d'acció, una història promocionada per la CIA americana per contrarestar el "realisme socialista" de l'URSS, és a dir, el mateix que ara, però sense bombes.

El pintor Fernando Ferré al Museu de l'Ebre

Com la literatura i la música de primers del segle XX, atenta fins llavors a les normes clàssiques i als ritmes, la pintura, igualment, va passar a ser convulsa, emocional i psicològica, és a dir, va tenir les mateixes derivacions (amb els cubismes i les abstraccions diverses, dadaïsmes i surrealismes més delirants i literaris).

L'amic Fernando Ferré vol que digui quatre paraules presentant la seva mostra, allà, al Museu, vora l'Ebre, on els anys noranta jo anava sovint, amb els amics Salvador Tarragó i Manuel Bestratén, que engegaren, amb l'associació "Amics de l'Ebre", les activitats culturals que no han deixat mai de celebrar-se.

Tot i que només fa un parell d'anys que el tracto, el xicot es veu que m'ha agafat una certa confiança, que devia començar en els sopars que, un cop al mes, alguns dels elements més distingits de la *Nonmenklatura* ebrenc celebraven al Forn de la Canonja, de Tortosa, a tocar de les velles pedres catedralícies.

Però què puc dir de més elemental cronista local amb tot el que s'ha arribat a escriure i parlar sobre la Història de l'Art? Jo soc de l'opinió que, tant com les obres fetes, cal conèixer la història, l'aprenen-

tatge i la motivació de qui les ha fet.

I és amb aquesta perspectiva que Ferré em mostrà els seus quadres i, un cop vistos amb satisfacció de part meua, vam entrar en conversa sobre les seves ganes de pintar, els estudis fets amb el seu mestre, Juan José Carbó, i les seves admiracions cap al tortosí Ferran Arasa i, entre tants, pel jueu bielorús Chaïm Soutine (1893-1943), integrant de l'Escola de París, i que pintà llargues temporades, els anys vint, a Ceret (Rosselló francès de llengua catalana), al Museu d'Art Modern del qual, l'any 2000, s'organitzà una gran exposició, amb l'edició d'un gran àlbum de la seva obra, tot plegat sota la direcció de Josefina Matamoros, una xiqueta de Godall (i parenta de la família de Fernando) que en la seva joventut, els anys 50, va passar a França amb la família, per mirar de tenir tots plegats un futur millor.

Tot això em diu moltes coses de la relació entre persones, territoris i ideals, els que van de la realitat a l'abstracció, perquè "entre una i l'altra només hi ha una línia", com amb encert ha sentenciat aquest artista que coneix la matèria de l'art i l'art de la matèria, també apresada del seu pare, que realitzava, en fe-

rro, unes escultures humanes estilitzades, impossibles de separar de

l'escultor italià, establert a París, Alberto Giacometti.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

